

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 27 (393)
Anul X (2019)
1 Septembrie

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

ANUL NOU BISERICESC

DE CE ÎNCEPE ANUL NOU BISERICESC LA 1 SEPTEMBRIE?

Sfârșitul anului bisericesc, ca de altfel și începutul lui, se află sub ocrotirea și binecuvântarea Sfintei Fecioare Maria, Maica Domnului, deoarece cea mai mare sărbătoare la sfârșitul anului bisericesc este Adormirea Maicii Domnului, în data de 15 august, iar la începutul anului bisericesc, prima mare sărbătoare este Nașterea Maicii Domnului, la 8 septembrie.

Data de 1 septembrie marchează în Biserica Ortodoxă începutul noului an bisericesc și este legată de istoria mântuirii. Pe parcursul unui an bisericesc se rezumă lucrarea de mântuire de la creație și până la sfârșitul lumii. Biserica Ortodoxă marchează aceste lucruri prin sărbătorile care sunt prăznuite în lunile de început și final de an. Astfel, anul bisericesc se încheie în luna august, când avem sărbătorile *Adormirii Maicii Domnului*, pe data de 15, și *Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul*, pe data de 29 august, cel mai mare proroc de până la venirea Mântuitorului. La fel, începutul anului are, ca primă sărbătoare importantă, tot un praznic închinat Maicii Domnului: *Nașterea Maicii Domnului*, aceea prin care se săvârșește mântuirea oamenilor, ea născând pe Hristos, Răscumpărătorul păcatelor noastre.

Data aceasta de **1 septembrie** pentru începutul anului bisericesc a fost împrumutată de la evrei care sărbătoreau atunci anul civil, potrivit Sinaxarului din Mineiul zilei de 1 septembrie. Evreii încep calendarul cu luna Tisri, adică cu septembrie. În prima zi din luna septembrie, evreii aveau zi de odihnă și aduceau Domnului ardere de tot.

Potrivit tradiției, **Mântuitorul Iisus Hristos și-a început activitatea publică în ziua de 1 septembrie**, când a intrat în sinagogă și a citit cuvintele prorocului Isaia care profe-

țeau despre Persoana Sa dumnezeiască: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns ca să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima; să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea; să slobozesc pe cei apăsați. Și să vestesc anul plăcut Domnului” (Isaia 61, 1-2 și Luca 4, 18-19).

Un alt motiv al sărbătoririi anului bisericesc în prima zi a lunii septembrie este tradiția moștenită din Legea Veche, potrivit căreia **în această zi a început creația lumii**.

Începutul Anului Nou bisericesc a fost instituit de Sfinții Părinți la Sinodul I de la Niceea (325 d. Hr.). Ei au stabilit să se sărbătorească data de 1 septembrie ca un început al mântuirii creștinilor, în amintirea intrării lui Hristos în mijlocul adunării evreilor vestind tuturor anul bineplăcut Domnului.

Tot în ziua de 1 septembrie, Biserica a rânduit să fie pomenit **Sfântul Cuviosul Dionisie Exiguul**, din Dobrogea, care a alcătuit cronologia creștină, numărând pentru întâia oară anii începând de la Hristos.

Cele trei perioade ale anului bisericesc

Anul bisericesc are trei perioade care re-

flectă întreita activitate a Mântuitorului Iisus Hristos pe pământ: învățătoarească, arhieriască și împărătească.

Perioada Octoiului, care este cea mai întinsă dintre toate (durata ei variind între 40-46 de săptămâni), corespunde activității învățătoarești a Domnului; aceasta o vedem în primul rând din pericopele evanghelice rânduite în duminicile acestui interval; multe din ele sunt parabolele Mântuitorului sau Predica de pe munte. Octoiul comemorează și sărbătorește evenimentele de dinainte de venirea Mântuitorului până în ajunul Pătimirilor Sale.

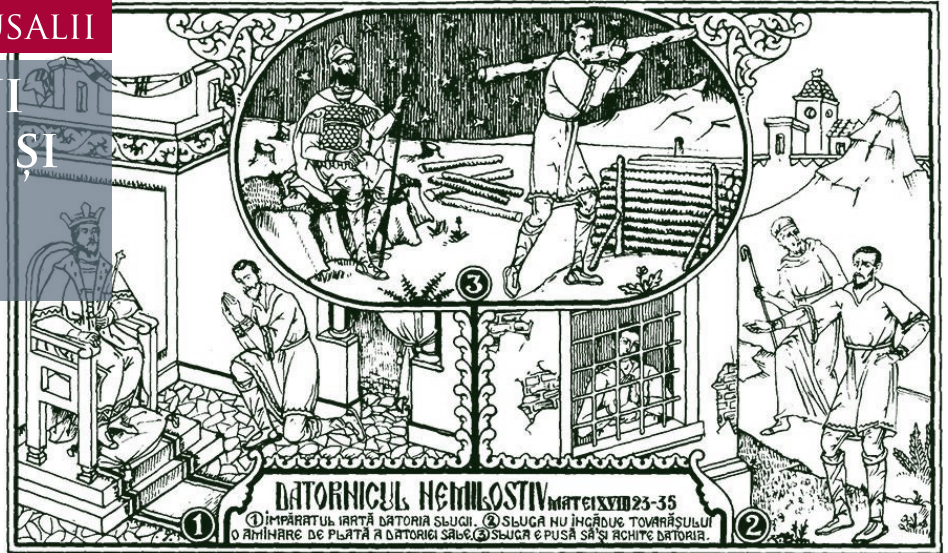
A doua perioadă este cea a **Triodului**, care se referă la activitatea arhieriască Domnului, având în centru pătimirile și jertfa răscumpărătoare a Mântuitorului. Ea durează de la Duminica vameșului și fariseului până la Duminica Paștilor, în total 10 săptămâni, cuprinzând Postul Paștilor, vreme de pregătire prin rugăciune, pocăință și post pentru praznicul Învierii Domnului.

Ultima perioadă din ciclul anului bisericesc, cea a **Penticostarului**, reprezintă timpul dintre Învierea Domnului și Pogorârea Duhului Sfânt și sărbătorește pe Mântuitorul Hristos ca Împărat Slăvit, Biruitor al morții și al păcatului.

DUMINICA A 4-A DUPĂ RUSALII

„TU IARTĂ FRATELUI
TĂU GREȘELILE LUI ȘI
EU ÎȚI IERT PE ALE
TALE!”

Să ascultăm acum pe **Sfântul Efre**m **Sirul**, care, vorbind despre **iertarea celor ce ne greșesc**, de care atârnă și iertarea păcatelor noastre, zice așa: „Bine a zis Domnul: că **sarcina Mea este ușoară!** Că ce greutate și ce osteneală este a lăsa noi fratelui nostru greșelile cele ușoare și de nimic vrednice, spre a ni se ierta și nouă cele ale noastre.” Și mai departe zice: „Nu am zis să-Mi aduceți bani, sau țapi, sau post, sau priveghere, ca să ziceți: Nu am sau nu pot! Ci ceea ce este lesnicios și ușor și scurt ne-a poruncit, zicând: **Tu iartă fratelui tău greșelile lui și Eu îți iert pe ale tale!** Tu însă nici greșelile nu ierți, poate puțini bani doi sau trei dinari, iar Eu nenumărați talanți îți dăruiesc ție. Tu nu mai ierți nimic dăruindu-i, iar Eu îți dau ție vindecare și împărăție îți dăru-

esc. Și darul tău atunci îl primesc când te împaci cu cel ce îți vrăjmășește ție, când nu ai vrajbă asupra cuiva întru mânia ta. Când ai pace și dragoste către toți, atunci rugăciunea ta este bine primită și prinosul tău bine plăcut și casa ta este blagoslovită și tu ești fericit. **Dacă tu cu fratele tău nu te împaci, cum ceri iertare de la Mine? Cuvintele Mele le calci și ceri iertare de la Mine?**

Eu, Stăpânul tău îți poruncesc și tu nu iei aminte? Apoi cum îndrăznești să aduci către Mine rugăciune și jertfă? Căci precum tu îți întorci fața de către fratele tău, așa și Eu despre rugăciunea ta și de la darul tău voi întoarce ochii Mei” (Cuvânt pentru dragoste, tom III, pag. 31-33, M-rea Neamț, 1823).

Arhim. Ilie Cleopa | Sursa: doxologia.ro

ARTA LĂSĂRII ÎN VOIA LUI DUMNEZEU

Referitor la grija de mâine, zicea Părintele Teofil un cuvânt foarte important pentru noi, că **viața se trăiește pe porțiuni**. Viața este compusă din porțiuni de viață. Eu, în porțiunea mea de viață, sunt elev sau student. Eu trebuie să trăiesc deplin în această porțiune de viață. De multe ori oamenii își distrug prezentul prin viitor, adică trăiesc tânjind după un viitor iluzoriu.

Nu se lasă pe ei să trăiască deplin în prezent. Se gândesc c-ar vrea să aibă aia și aia, ar vrea să realizeze nu-știu-ce lucruri, și-și doresc altceva decât ceea ce au, nu se angajează la ceea ce au în viață, dorindu-și altceva. Și nu-și mai trăiesc viața, porțiunea de viață în care se află ei. Atunci e important să faci tu ce ține de porțiunea ta de viață: ești elev - fă-ți treaba de elev; ești student - fă-ți treaba de student. Fă ceea ce ține de condiția ta, nu te gândi ce-o să faci peste un an-doi,

zece ani. Fă ce trebuie să faci în prezent și viitorul e treaba lui Dumnezeu. Noi însă trebuie să ne pregătim.

Cum povestea Părintele Teofil că i-a spus Părintele Serafim Popescu, duhovnicul său. Părintele Teofil, fiind orb, când a mers la mănăstire, proaspăt absolvent, se gândea el cu ce va putea vreodată să-i ajute pe alții. Pentru că se vedea-n condiția în care el trebuia să fie ajutat de alții. Și i-a spus Părintele Serafim: „Lasă, nu te mai gândi tu la asta. Tu să te pregătești, ca atunci când va avea Dumnezeu nevoie de tine, tu să fii pregătit”. Și Părintele Teofil s-a pregătit o viață întreagă, adică a avut o viață întreagă de acumulare - nu materială, ci culturală și intelectuală și duhovnicească. Cel mai mult duhovnicească. De ce? Ca să le fie altora de folos! El, din starea lui, și-a dat seama ce mare șansă este aceea să poți fi cuiva de folos. Pentru că, așa cum ziceam, el își punea problema: „Voi putea vreodată să fiu de folos?”.

Și pe de altă parte, simțea ajutorul celorlalți. Atunci n-a mai pierdut timpul Părintele Teofil.

Toată viața Părintele s-a depășit pe sine însuși pe toate planurile, pentru a se pune în slujba celorlalți. Și cum ziceam: nu se rușina, om bătrân, să-nvețe poezii de dragoste. Avea șaptezeci și ceva de ani - a murit la optzeci de ani - și zicea: „Nu mai pot să învăț, să memorez poeziile ca-nainte și trebuie să le tocesc”. Dar el, om în vârstă, se străduia, ca să fie lucrător bucuriei, cum se numea pe sine. Căci zicea: „Fiecare trebuie să fim lucrătorul bucuriei celor din jurul nostru”. Tot timpul se gândea să se depășească pe sine, ca să aibă ce să ofere.

Să știți că neîmplinirea noastră duhovnicească sau profesională este un mare păcat, pentru că nu ne aducem aportul nostru în lume, nu suntem celorlalți de folos. Și fiindu-le de folos, în acea măsură ne împlinim și noi duhovnicește și rodim talantul pe care ni l-a dat Dumnezeu. Și-atunci, faptul de a pierde vremea, de a investi timp în consumatori de timp, faptul de a consuma timpul - căci timpul vieții ne este dat nu ca să ne distrăm, ci ca să creștem - faptul acesta, de a nu crește, este mare păcat; pentru că o gramadă de oameni s-ar putea folosi, și nu se vor putea folosi de tine din cauza trândăviei tale. Din cauză că tu ai pierdut timpul, în loc să te rogi sau să înveți sau să lucrezi, să te lucrezi prin lucru. Din cauză că tu ai ales să te distrezi, să consumi timpul, la modul acesta consumist, ca pe un produs, să-l irosești în plăceri, când el ți-a fost dat să-l consumi pentru a investi în tine, spre binele celorlalți.

Ierom. Pantelimon Șuşnea

Fragment din cartea „Părintele Galeriu - Astăzi”

Sursa: ortodoxiatinerilor.ro